

[Finansministeren.]

mere ind på detaljer, men blot slå fast, at ordningen vil kræve en omlægning af skatteforvaltningen.

Spørgsmålet om, hvorvidt den nuværende organisation af skattemyndighederne er hensigtsmæssig og tidssvarende, er som bekendt allerede taget op til undersøgelse, idet der er nedsat et udvalg herom, og en overgang til skat ved kilden vil aktualisere dette spørgsmål yderligere. Det følger heraf også, at ordningen vil medføre forøgede administrationsudgifter for det offentlige. I hvilket omfang disse udgifter så vil være netto-udgifter, er imidlertid et spørgsmål. I hvert fald i tider med nedadgående konjunkturer må det antages, at ordningen vil sikre en bedre indgang af skatterne.

At der ved ordningen vil blive påført arbejdsgiverne et ikke uvæsentligt arbejde og ansvar, kan heller ikke bestrides. Arbejdsgiverne må indeholde skatten af lønindtægt og derefter afregne de indeholdte beløb med det offentlige. Udfindelsen af det skattebeløb, der skal indeholdes ved den enkelte lønudbetaling, må imidlertid lettes for arbejdsgiverne ved udarbejdelsen af tabeller, hvoraf skatten direkte kan aflæses. I betragtning af de fordele, der er forbundet med systemet, vil jeg dog gå ud fra, at man fra arbejdsgivernes side — på samme måde som i de andre nordiske lande — vil være positivt indstillet til ordningen. Forholdet er jo i dag det, at arbejdsgiverne meget ofte må foretage lønindeholdelse til dækning af skatterestancer, og jeg vil tro, at mange arbejdsgivere gerne ser denne tilstand afløst af en egentlig skat ved kilden.

Hvis man vil indføre skat ved kilden, vil det være nødvendigt at underkaste de foreliggende indkomstskattelovsforslag en revision med henblik på en tilpasning til dette system. Dette gælder — som alt berørt — skattepligtsreglerne og reglerne om skatteorganisationen; men det gælder også andre områder, af hvilke jeg her skal indskrænke mig til at nævne et par af de vigtigste.

Skatteudskrivningsreglerne må være så enkle som muligt. I så henseende betegner statsskattelovsforslagets proportionale indkomstskat for alle almindelige indtægter og de forenklede regler for de personlige fradrag en stor fordel, idet de vil lette indretningen af tabeller til brug ved arbejdsgivernes inde-

holdelse af forskudsskat. Det samme kan næppe siges om kommuneskattelovsforslagets regler om fastsættelse af kommuneskatteprocent og personlige fradrag, idet en vis standardisering her vil være påkrævet. Endvidere må kommuneskatteforslagets regler om den kommunale skattepligt underkastes revision. Disse regler opretholder den gældende ordning, hvorefter spørgsmålet om, til hvilken kommune man er skattepligtig, afgøres efter forholdene ved det enkelte kvartals begyndelse, således at beskatningsretten i tilfælde af flytning i løbet af skatteåret vil gå over fra den ene kommune til den anden. Denne ordning er ikke forenelig med skat ved kilden, idet dette system, hvis det ikke skal blive for kompliceret, må forudsætte, at skatteudskrivningsprocenten for den enkelte skatteyder er den samme hele året igennem. Det vil derfor antagelig være nødvendigt at indføre det såkaldte helårssystem for kommuneskattepligten, som skattelovskommissionen iøvrigt også har foreslået.

Af let forståelige grunde må det tilstræbes, at den forskudsskat, som skatteyderne skal erlægge i indkomståret, såvidt muligt kommer til at svare til den endelige skat, således at efterreguleringer undgås. Som eksempel skal jeg nævne, at mulighed for afvigelser i så henseende vil fremkomme, hvor en lønmodtager har indtægt ved siden af sin løn. Sådanne indtægter vil formentlig ofte bestå i en beskedent renteindtægt, og for at undgå altfor mange efterreguleringer af skattetilsvaret bør det overvejes at fritage renteindtægter under en vis størrelse for skat — en forholdsregel, som iøvrigt også udfra hensynet til opsparingen synes tiltalende.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger om forholdet mellem skat ved kilden og skattefradragets retten. Regeringens planer med hensyn til gennemførelse af skat ved kilden har i visse dele af pressen givet anledning til gisninger om, at den egentlige hensigt med at tage spørgsmålet op har været at komme skattefradragets retten til livs. Jeg må tage afstand fra disse formodninger. Der er vægtige grunde for at tage tanken om skat ved kilden op, ganske uanset hvorledes spørgsmålet om skattefradragets retten løses. Principielt har de to ting ikke noget med hinanden at gøre.